

Wystawy

CHIŃSKA LAKA

CHIŃSKIE MALARSTWO NAIWNE

CHIŃSKA LAKA

Sztuka laki nadal cieszy się w Chinach wielką popularnością i jak potwierdzają najnowsze badania archeologiczne Chińczycy już prawie siedem tysięcy lat temu, w okresie neolitu, posiadli umiejętność wyrobu przedmiotów z laki, którą doskonałą po dzień dzisiejszy.

Lakę pozyskuje się z kory drzewa – sumaka lakowego, które rośnie w środkowych i południowych Chinach a w VI/VII w. zostało przyjęte i rozpowszechnione także w Japonii.

Płyn pozyskany z kory oczyszcza się, wzbogaca olejami (przede wszystkim olejem tungowym) i przechowuje w szczelnie zamkniętych naczyniach. Lakę tradycyjnie nakłada się za pomocą specjalnych przyrządów, m.in. sznurka złożonego ze złotych nitki, na drewniane szkielety, porcelanowe lub metalowe przedmioty. Lakę nakłada się warstwami, a najwyżej cenione są przedmioty, na których położono dwieście, a czasami nawet więcej warstw laki. Każda warstwa musi dobrze wyschnąć i zostać oczyszczona z ewentualnych zanieczyszczeń oraz wypolerowana i dopiero można położyć następną. W zależności od potrzeb lakę, która po wyschnięciu czernieje, zabarwia się na różne kolory, najczęściej czerwony za pomocą cynobru, ale są także laki zielone, beżowe, brązowe i purpurowe.

Wyroby z laki zdobi się pokrywając złotem lub srebrem, grawerując, wycinając oraz inkrustując. Ulubione inkrustacje wykonuje się z macicy perłowej, jadeitu (nefryt), kości słoniowej, porcelany i koralu.

Wyroby z laki są odporne na działanie wody, kwasów, alkoholu i rozpuszczalników organicznych.

Laką pokrywa się pudełka, skrzynie, naczynia, rękojeści, meble, kolumny, parawany, rzeźby. Od lat 80-tych XX wieku coraz popularniejsze staje się malarstwo lakowe, w którym zamiast farb używa się laki.

Centrum wyrobów z laki znajduje się obecnie w Pekinie i jego najbliższej okolicy oraz w prowincjach Fuijan, Jiangu i Syczuan.

CHIŃSKIE MALARSTWO LUDOWE

Chińskie malarstwo naiwne, nazywane przez Chińczyków malarstwem chłopskim, jest uznawane za nową dziedzinę sztuki i jak powszechnie się uznaje, pojawiło się ono po 1950 roku.

W rzeczywistości zainteresowanie i przejawy tego malarstwa w środowisku rolników miały miejsce już dużo wcześniej, ale nikt nie traktował tego poważnie, a brak finansów i czasu uniemożliwiał im rozwój tej twórczości.

Zdarzało się, że chłop na kawałku papieru ze starej gazety lub opakowania coś namalował swoim dzieciom czy też dziadek wnukom dla zabawy lub nauki, ale szybko szło to w zapomnienie i ulegało zniszczeniu.

Po 1950 roku państwo przeznaczyło na tę dziedzinę specjalne środki co zaowocowało jej szybkim rozwojem w całym kraju – od Mongolii po Tybet, od Wybrzeży wschodnich po granice zachodnie. Pojawili się kolekcjonerzy i sprzedawcy zainteresowani tym malarstwem, organizowano jego wystawy, a muzea folklorystyczne rozpoczęły organizować konkursy i spotkania, zgromadzono też całe kolekcje.

Bardzo charakterystyczna jest tematyka, przede wszystkim związana z pracą na roli i najbliższym otoczeniem, czasami twórcy nawiązują do lokalnych mitów lub przenoszą na papier swoje wyobrażenia.